

Hogy elérjük a

S. emlékére

Fekszem a homokozóban, Isten szórja rám a homokot. Nem különösebben érdekelne, ha végleg magáévá temetne, sokkal nehezebb lesz majd innen, ha úgy adódik, felállnom. Isten a fűrészporát hullató álomállatom, a szétrágott trikóm, a mindenem. Ő a társam, esténként én őt, amiképp engem meg ő ringat, holott náddal, halott csobogással. Mesélni is ő szokott. Rémisztőeket, borzongatóakat, szépselymeseket. Mikor, mit. De a tied nyitva, Atyám. Sokat mesél. Félnék tőle sokan. Én nem tőle félek. Tulajdonképpen rajta kívül mindenkitől és mindentől.

A homokozót nagyon szépen berendeztem. Istennek is tetszett. Beleültetem mindenkit, aki nem viselkedett velem rendesen. Sorba rendeztem őket, az ellenem elkövetett bántások erőssége szerint. Bántássor. Vannak titkos és elmondható bántások. Isten mindről tud, a titkosokról is, de azokat nem én mondtam el neki, egyszerűen ráérezett. Megérezte.

Isten néha felelősségre von. Hogy miért nem mondtam nemet. Istennek nem lehet nemet mondani, de szerinte másoknak lehetett volna. Nem érti, vagy nem akarja érteni, nem tudom. Akartam a nemet, mondtam is, megnyomtam az n-jét, szélesítettem az e-t, erősen préseltem az m-et, még egyszer meg még egyszer, de csak zárt kapukra talált minden igyekezet. Lakattal óvták magukat az elutasításomtól.

Szép nyúlánk lettem már. Nyurga. Nekem nősz nagyra, szentem. Mivel másnak nem, csak neki, Istennek. Isten szerint is elég nagy vagyok már. Elég ahhoz, hogy megértsem. Isten, azt gondolom, okosnak, erősnek és szépnek lát. Más épp az ellenkezőjéről van meggyőződve. Nem tudom, kinek higgyek, inkább nem foglalkozom vele. Úgysem tudnám ezt a tudást mire használni.

A bábuk első sorába O.-t ültettem. Felkászálódok, játszani kezdek vele. A homokszemek baljósan peregnek. Rólam is, de O.-bábról is. Időutazás.

Eljátszom a napi játékot. Megkérdem, miért utál ennyire, felelek helyette. Végigsorolom. Mantrázom a bűneimet. Leteszem a bábút. Újra felveszem. Kérem, hogy mondjon rólam valami jót. Szerinte nincs bennem jó. Vagy legalábbis szóra nem érdemes. Leteszem a bábút. Felveszem. Leteszem a bábút. Szeretném megtaposni, de nem merem. Nagyon félek. Isten rám nevet, arcomba szórja a homokot. Nem tudok sírni, pedig szeretnék.

Isten megérint. Megsimogatja az arcomat. Előveszi a szitát. Aranyat szítalunk. Süt a Nap. Most jó. A homokozó szélén gyomok nőnek, aggófü, angolperje, aszat. O. valamiért gyűlöli a gyomokat. Szerinte én lián vagyok, aki elveszi másoktól a levegőt. Nem tudom, mi az a lián, de nem szeretném elvenni másoktól a levegőt. Egy kapaszkodni akaró kis rohadék vagyok, szerinte. Köhögni kezdek, valószínű Isten túl sok homokot szórt rám. O. nem szereti a köhögésem, szerinte az megjátszás. Ordít, ha köhögök. Ezért inkább visszatartom, de ettől még jobban kijön. Vöröslök. Isten megölel, kibírod, mondja, nőjél nagyra, ha nagy leszel, annyit köhögysz, amennyit akarsz.

O.-t beteszem a második sorba. Higgye, nem ő a legkülönlegesebb, legmenőbb, legrangosabb bántóm. O. sosem szeret második lenni a sorban. Élvezem, hogy ilyen cudar helyzetbe hozom. P.-t az első sorban hagyom. P. szereti a püspökfalatját és csak tíz deka szeretet kér, ám annál jóval többet vesz el. A fél életem, de ezt akkor még nem tudom. Elátkozom, mikor a székembe ül. Elátkozom, mikor rálép a szőnyegemre. Elátkozom, mikor beköltözik az álmaimba. Átkom végigkíséri életét. Rettegve hal meg, de semmi megkönnyebbülést nem érzek. Kézzel mosom ki az összes szennyes ruhát. Amit látok, mind kimosom. De ettől se lesz jobb. Semmitől nem lesz jobb.

P.-ről lefújom a homokot. Aztán betemetem. Egész mélyre ásom. De felbukkan. Nem tudom, hogy csinálja. Erősen fogom. Lefújom. Betemetem. A homokozó legaljára ásom. Csak kis időre nézek máshová, megint fent van. Rohadt vakondoknak nevezem, szívlakpáttal fejbe vágom, csorog rólam a víz, a bűdös víz, a szorongás irtóztató bűzével parfümözött víz, kínlódom, a homokozó aljára küldöm. Több vödör homokot szórok rá. Jól megtaposom. Mint aki jól végezte, nézem, mikor újra felüti fejét.

Isten szerint ennek semmi értelme, de kérem, hogy ne szóljon bele. Ebbe ne. Tudom, mit csinálok. Legalábbis hinni szeretném. Isten tétova. Nem tudja, mivel segítene jobban, de félrenéz. Félreáll, mielőtt ellene fordulnék. Pedig ellene nem fordulok.

Töprengek. Ha be nem is látom, P.-t nem temethetem el, időt engedek neki. Visszateszem az első sorba. Úgy csinállok, mintha beletörődnék a létébe. Ettől viszont ideges leszek. Q.-t veszem fel. Q.-nak béna a fél arca, s minden bizonnyal üvegszeme van. Ezt nem tapasztalásból tudom, nem néztem meg az arcát. Nem mertem. Elállta a látványt. Q. veszélyes játékot űzött, de sosem érte bántódás. Q.-t meglátom a tisztaság életében, épp S.-t csókolja arcon, útra bocsátja, afféle érezd-jól-magad-kicsim csók. Hányok, ha felidézem a kettősüket. Imamalmozom az átkozott kérdést, hogy vajon S.-t, a féltett lényt mi, akiket Q. nem féltett, tulajdonképpen megmentettük? Addig ismétlem a kérdést, míg legszívesebben sikítanék. Nem tetszik az áldozat-szerep. Aztán változtatok. Másképp nézem. Esetleg Q. S.-sel ugyanazonokon a sikátorokon ment át, csak S. grátisz, a világ szeme láttára, a képmutatás oltárán kapott még egy nyálas Júdás-puszt is? És ezek közül vajon melyik okozhatta, hogy S. mára már csak a szerteajándékozott tarka ruhái, sikkos kabátkái, trendi sapkái viselőiben él?

R. kérlel, tegyem az első sorba, szeretné egyszer kipróbálni azt a helyet. Gondolkodom, de nem tudok olyan vétket felidézni, ami miatt őt ez a hely megilletné. Kitalálom, lehetne kis időre helyettes-gyötrő, de az meg neki nem tetszik. Tűnődöm, hogyan lehetne, hogyan találhatnánk megoldást arra, hogy az igazságtalanság rútsága se üsse fel fejét a homokozóban, de közben R. is megtalálja a számára kellemes helyet. Isten uzonnázní hív. Szeretem hallani a hangját. Hogy vár, hogy gondoskodik rólam, hogy fontos vagyok neki. Mondom R.-nek, várnia kell. R.-nek minden várakozás felér egy arculcsapással. Sajnálom. Éhes vagyok. A vajasmézes finom. Isten mindig vigyáz az arányokra. Ezért is szeretem.

Nem gondolom, hogy különös ez a homokozó, csak otthonos, lakályosan berendezett. Megnyugtat az ittlét. Itt jól értesült lehetek, ismerem minden bábu féltett titkát. Bejáratos vagyok a történeteikbe. Tapasztalt játékos. Lehetne egy másik homokozót is berendezni, ott nyilván más vödörök, más kislapátok és más elefántos locsolók sokasága boldogítana vagy fosztana meg az örömtől. De nekem azok nem mondanak semmit, nem is tetszenek. Itt vagyok otthon. Ami nem öl meg, megerősít, állítják. Vagy megnyomorít, teszem hozzá. Lehet választani. Választani mindig lehet.

Isten nincs meglegedve. Szerinte ennyi időt nem szabadna itt töltenem. Pedig nem lopom a napot, s főleg nem istentelenkedem. Azt, szerintem,

főleg nem. Isten szerint viszont csak óvom magam. Félek kilépni. Legalább, amikor itt időzöm, nem O., P., Q., R.-ek üresjárataival kellene időutaznom. Isten még egyszer átpergeti ujjai közt az ábécét. Könnyű neki, gondolom. Ő nem biztos, hogy ezzel egyetért. Kérem, mondjon egy betűt, ami szerinte célhoz ér. Aminek segítségével egyszer végre ki tudnék innen lépni. Isten nevet, és újból megsimogat. Kéri, hogy erősen figyeljem. Feldobja magasra az ábécét. Jó magasra. Szétgurulnak a betűk és újból összeállnak. Szét, össze, szét, ősz.

Isten a teremtés híve, én meg a játéké és a vajasmézesé. Ha kiszállnék, biztos elbotlanék. A megnyúlt lábam gyenge lenne a járásra. Megszokott sérlemeket kellene beváltanom szokatlanokért. Félek.

Tétova vagyok. Bár a vajasmézesért kiszállok bármikor.

© Bóna István